

Ένας σπόρος, τέσσερις δρόμοι, μία καρδιά

/ Γνώμες

•

Γράφει ο [Σωτήριος Θεολόγου](#), Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

-Για άλλη μία φορά, ο Χριστός μάς μιλάει μέσα από μία παραβολή. Μέσα από αυτήν, θέλει να μας περάσει κάποια μηνύματα. Μηνύματα που πρέπει να κρατήσουμε για να αλλάξουμε τη ζωή μας. Αν θέλουμε, να την αλλάξουμε και αν θέλουμε να έχουμε μία ζωή κοντά στο Χριστό. Πραγματική, ουσιαστική, αληθινή.

Γνωστή παραβολή σε όλους μας η σημερινή. Η παραβολή του Σπορέα. Δεν είναι τυχαία που η Αγία Εκκλησία όρισε να είναι αυτή την περίοδο η συγκεκριμένη παραβολή.

Την ίδια περίοδο και οι γεωργοί αρχίζουν να σπέρνουν τα χωράφια τους και έχουν την ανησυχία και την αγωνία αν θα καρπίσει και φέτος ο σπόρος.

Την ίδια εργασία κάνει και ο Χριστός. Εμφανίζεται ως γεωργός, ο οποίος σπέρνει το λόγο του Θεού ξανά στις ψυχές των ανθρώπων. Βγαίνει και απευθύνει μία

πρόσκληση προς όλους μας για μετάνοια και την επιστροφή μας στον Θεό.

Τέσσερις δρόμοι, λοιπόν, μάς παρουσιάζει η παραβολή.

Ο πρώτος είναι ο δρόμος, στον οποίο πέφτει ο σπόρος αλλά πατιέται και τον τρώνε τα πουλιά. Είναι εκείνη η καρδιά, η οποία ακούει τον λόγο του Θεού, αλλά παραμένει σκληρή και αδιαφόρη. Δεν αλλάζει με τον λόγο. Μόνο ακούει και δεν μετανοεί για τα λήθη που έχει κάνει.

Η δεύτερη περίπτωση είναι ο σπόρος που πέφτει στην πέτρα. Φύτρωσε αλλά ξεράθηκε γρήγορα γιατί δεν είχε υγρασία το χώμα και δεν είχε ούτε ρίζα. Μία πίστη που δεν έχει βάθος. Μπορεί, στην αρχή, ο άνθρωπος να ξεκινήσει μία πνευματική ζωή από ενθουσιασμό, γρήγορα, όμως, φεύγει αυτός και εγκαταλείπει ο άνθρωπος την προσπάθεια.

Ο τρίτος δρόμος είναι τα αγκάθια. Όταν φύτρωσε ο σπόρος, τα αγκάθια έπνιξαν το φυτό και ξεράθηκε. Ίσως αυτό που έχουμε όλοι μας στη σημερινή εποχή. Ο λόγος του Θεού «πνίγεται» μέσα στις μέριμνες, απολαύσεις, υλικά αγαθά των ανθρώπων και δεν αφήνει να φυτρώσει και να καρποφορήσει.

Και ο τελευταίος δρόμος είναι η καλή γη, η οποία δέχεται με χαρά τον σπόρο, φυτρώνει και μεγαλώνει, δίνοντας καρπό. Είναι εκείνη η καρδιά, η οποία δέχεται τον λόγο του Θεού και προσπαθεί να δώσει καρπούς πνευματικούς.

Και το ερώτημα που έρχεται στον καθένα μας είναι: Ποια γη είμαι εγώ; Ας μην κρίνουμε τους άλλους στο ερώτημα. Να δούμε τον εαυτό μας. Να σκύψουμε βαθιά μέσα του και να δούμε την πραγματική αλήθεια. Είμαστε δρόμος, πέτρα, αγκάθια ή καλή γη;

Ακόμα και το Αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας, ο Απόστολος Παύλος μάς καλεί πως να ζούμε κοντά στο Θεό. Στην επιστολή του, προς τον Απόστολο Τίτο, τον προτρέπει «καλῶν ἔργων προϊστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ». Όλα αυτά τα καλά έργα προέρχονται από τον λόγο του Θεού, ο οποίος σπέρνεται στις καρδιές των ανθρώπων.

Τί κάνω με τον σπόρο που ο Θεός ρίχνει καθημερινά στην καρδιά μου;

Τον αφήνω να χαθεί στον δρόμο;

Τον αφήνω να ξεραθεί στις πρώτες δυσκολίες;

Τον πνίγω με τις μέριμνες της ζωής;

Ή τον αφήνω να ριζώσει και να καρποφορήσει;

Ο Χριστός συνεχίζει να σπέρνει. Το ερώτημα δεν είναι αν ο Θεός μιλά στην καρδιά μας, αλλά αν εμείς του επιτρέπουμε να καρποφορήσει μέσα μας.